

Kassa. uch

Kat 15.09.68

**POLSKA ZJEDNOCZONA PARTIA ROBOTNICZA
KOMITET POWIATOWY
W BIAŁOGARDZIE**

Do użytku wewnątrzpartyjnego

R E F E R A T
na Powiatową Konferencję
Przedjazdową P Z P R
w Białogardzie

BIAŁOGARD

WRZESIEŃ

1968 ROK

R E F E R A T
na Powiatową Konferencję
Przedjazdową P Z P R
w Białogardzie

Mw imw.
3082

KZG Koszalin D-674 31. 8. 68 250 B-3

TOWARZYSZE!

Na XII Plenum, Komitet Centralny Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej podjął uchwałę o zwołaniu V Zjazdu oraz zatwierdził tezę do ogólnopartyjnej i ogólnonarodowej dyskusji. Jej szeroki zasięg posiada doniosłe znaczenie polityczne i praktyczne. Właściwa bowiem ocena przebytej drogi, prawidłowe wyjaśnienie istoty trudności napotykaných w naszym budownictwie, uświadomienie sobie wielkiego dorobku w okresie ostatnich 4-ech lat sprzyjać będzie wzrostowi dojrzałości politycznej, pogłębianiu więzi partii z masami, rozszerzaniu poparcia narodu dla programu i działalności partii.

Obrazy V Zjazdu odbywać się będą w okresie obchodów dwóch wielkich rocznic. Pierwsza to 20-to lecie utworzenia Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. To historyczne wydarzenie kończy trwające ponad pół wieku rozbięcie polskiego ruchu robotniczego. Na czele klasy robotniczej stanęła jedyna partia reprezentująca najbardziej postępowe i żywotne siły narodu. Pod jej ideowym przewodnictwem naród polski dynamicznie rozwija socjalistyczną ojczyznę.

Druga rocznica to 50-lecie odzyskania niepodległości Polski po blisko półtorawiekowej niewoli. Był to okres niezwykle tragiczny w naszych dziejach, pełen dramatycznych walk o zrzucenie zaborczego jarzma, zakończony powodzeniem w 1918 r. przede wszystkim dzięki zwycięstwu Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej. Nie programy różnych ugrupowań politycznych, ani decyzje państw imperialistycznych, lecz rewolucja październikowa obalając carat przekreśliła układy rozbiorowe i przyznała narodowi polskiemu prawo do niepodległego bytu. Jednakże powstała niepodległa Polska rządzona przez klasy posiadające w okresie dwuciestolecia nie potrafiła zapewnić ani rozwoju gospodarczego i kulturalnego kraju ani bezpieczeństwa jego granic.

Egoistyczna polityka rządu doprowadziła do katastrofy w 1939 r. Okupacja hitlerowska zmierzając do całkowitego biologicznego i materialnego wyniszczenia narodu spowodowała ogromne straty. Nie udało się mimo to najeźdźcy złamać ducha narodu. Na czele walki o wyzwolenie narodowe i społeczne stała klasa robotnicza pod wodzą swej partii.

Polska Partia Robotnicza odrodziła się na gruncie rewolucyjnych i najbardziej postępowych tradycji polskiego ruchu robotniczego. Występując do walki zbrojnej z okupantem hitlerowskim w sojuszu ze Związkiem Radzieckim wezwała naród do walki o nową Polskę rządzoną przez lud pracujący.

W rezultacie odrodziła się Polska jako państwo socjalistyczne, suwerenna, opierająca swe bezpieczeństwo o wielokrotnioną siłę obronną i na niewzruszonym sojuszu ze Związkiem Radzieckim, na pomocy wzajemnej, przyjaźni i współpracy z krajami socjalistycznymi.

Na drodze socjalistycznych przemian systematycznie likwidowaliśmy zacofanie ekonomiczne i kulturalne. Budujemy wielki nowoczesny przemysł i rozwijamy dynamicznie rolnictwo.

W okresie od IV Zjazdu Polska Ludowa wraz z krajami socjalistycznymi prowadzi konsekwentną walkę o zachowanie pokoju światowego, przeciwdziałając agresji imperializmu w różnych częściach świata i udzielając pomocy narodom walczącym o wolność, niepodległość i postępowość społeczną.

Jednakże wzrasta się agresywność sił imperialistycznych, a przede wszystkim Stanów Zjednoczonych występujących w roli żandarma systemu kapitalistycznego. Agresywna polityka Stanów Zjednoczonych jest głównym źródłem napięcia międzynarodowego. Rządzące koła Waszyngtonu występują wszędzie przeciwko postępowym ruchom społecznym i narodowowyzwoleńcym.

Trwa bezprzykładna ingerencja w Wietnamie. Udziela się poparcia imperialistycznym poczynaniom Izraela wzmagając stan napięcia w tym rejonie. Jednocześnie przeciwko krajom socjalistycznym organizuje się dywersję ideologiczną i cały arsenał wojny psychologicznej. W tej sytuacji kraje socjalistyczne stojąc na gruncie uznania zasad wolności udzielają i będą udzielać poparcia i wszechstronnej pomocy narodowi Wietnamskiemu w jego sprawiedliwej walce przeciwko amerykańskiemu interwentom. Polska wraz z krajami socjalistycznymi potępia zbrodniczą napaść na kraje arabskie, domagając się likwidacji skutków agresji, a przede wszystkim wycofania wojsk z okupowanych terenów. W Europie źródłem napięcia jest Niemiecka Republika Federalna, jedyne państwo, które nie chce uznać rezultatów II wojny światowej, dążąc do rewizji granic i samodzielnego dysponowania bronią jądrową. Kraje socjalistyczne nigdy nie pogodzą się z jakkolwiek rewizją istniejącego stanu w Europie, uważając go za ostateczny i zgodny z prawem. Dlatego domagamy się uznania przez NRF istniejących granic, w tym również granicy na Odrze i Nysie oraz garnicy między NRF i NRD, traktowanie układu monachijskiego za nieważny od samego początku, uznania istnienia dwóch państw niemieckich i wynikających stąd wszystkich konsekwencji.

Wobec istnienia państw socjalistycznych, walki klasy robotniczej w krajach kapitalistycznych o zachowanie pokoju i prowadzenia konsekwentnej pokojowej polityki przez obóz socjalistyczny istnieją szanse na zawarcie i przestrzeganie traktatu o nierozprzestrzenianie broni nuklearnej.

Jednakże musimy pamiętać, że podstawowe znaczenie dla naszego bezpieczeństwa, ma ścisły sojusz z krajami wspólnoty socjalistycznej, a przede wszystkim ze Związkiem Radzieckim.

Braterska współpraca krajów socjalistycznych na płaszczyźnie ideologicznej politycznej i gospodarczej stanowi trwałe zabezpieczenie pokoju w Europie. Dlatego naczelnym zadaniem i obowiązkiem komunistów jest walka o utrzymanie jedności w łonie partii komunistycznych i robotniczych,

Wszelkie przejawy nacjonalizmu, wynikające z często wąsko pojętych narodowych interesów, muszą być podporządkowane wspólnym celom walki z imperializmem. Często bowiem drobne, nieistotne rozbieżności są wykorzystywane przez imperializm dla siania zamętu i dywersji ideologicznej, a w konsekwencji osłabienia spójności wspólnoty socjalistycznej. W tej sytuacji jedynie jedność międzynarodowego ruchu komunistycznego i robotniczego może skutecznie przeciwdziałać zakusom imperializmu i zapewnić pokój na świecie.

W okresie od IV Zjazdu w naszym społeczeństwie następowały dalsze procesy integracyjne na gruncie polityki partii wyrażającej interesy ogółu narodu.

W uczciwej pracy produkcyjnej i społecznej ujawnia się pełne poparcie naszego społeczeństwa na rzecz zasad ustrojowych socjalizmu. Nie oznacza to jednak, że nasze społeczeństwo wolne jest od konfliktów antagonistycznych. Najbardziej widocznie wystąpiło to zjawisko w czasie wydarzeń marcowych. Wydarzenia te ukazały z całą ostrością polityczną linię podziału społeczeństwa, między socjalizmem a reakcją wszelkich odcieni, między polityką budowy nowego sprawiedliwego ustroju społecznego, opartego o ścisłe więzi ze wspólnotą krajów socjalistycznych, a siłami które chciałyby oderwać Polskę od socjalizmu i związać ją z imperialistycznym zachodem.

Dlatego siły te nie mogąc otwarcie, wprost atakować naszego ustroju i partii wystąpiły z rewizjonistycznymi i nacjonalistycznymi hasłami.

Wydarzenia marcowe z jednej strony pokazały, że oddziaływanie ideologiczne i polityczne partii szczególnie w pracy z młodzieżą było niedostateczne, ale ukazały jednocześnie jak bliska i droga jest społeczeństwu idea socjalizmu. W tysiącach wieców i masówek manifestowano uczucia wierności ideom partii. W spontanicznie podejmowanych zobowiązaniach produkcyjnych i społecznych deklarowano poparcie dla

programu politycznego partii, dając wyraz negatywnego stosunku do burzycieli porządku społecznego. Z uznaniem trzeba podkreślić pełną dojrzałość polityczną społeczeństwa naszego powiatu, które potrafiło zająć właściwe stanowisko i manifestacyjnie deklorowało wierność linii politycznej Komitetu Centralnego podejmowaniem cennych i wartościowych zobowiązań produkcyjnych i społecznych.

Polska klasa robotnicza nie da się zwieść czczym frazesom reakcyjnej demagogii, bowiem osiągnięcia naszego kraju gospodarcze, społeczne i kulturalne są najlepszym argumentem za socjalizmem.

W okresie ostatnich 4 lat następowała dalsza intensywna rozbudowa przemysłu. Rozwijały się nowe okręgi przemysłowe na terenach dawniej rolniczych, jak tarnobrzeski, płocki, puławski, legnicko-głogowski, koński. Ogromne nakłady zostały poniesione na rzecz rolnictwa, co spowodowało nie tylko poważne zmniejszenie dotkliwego importu zbóż, lecz stworzyło także impuls do szybkiej intensyfikacji produkcji. O tempie rozwoju gospodarki narodowej najdobitniej świadczy średnioroczny 6,5% wzrost dochodu narodowego.

Spowodowało to poważny wzrost spożycia zarówno artykułów spożywczych jak też i przemysłowych. Nastąpiła również poprawa na odcinku budownictwa mieszkaniowego. Rozwijała się oświata i kultura. Prawdziwy przełom notujemy w zakresie ochrony zdrowia i świadczeń socjalnych. Ten olbrzymi dorobek mógł dokonać się dzięki wysiłkowi całego narodu, dzięki mądrej i przewidującej polityce naszej partii — siły przewodniej naszego życia.

11 listopada br. V Zjazd Partii wytyczy zasadnicze kierunki dalszego rozwoju gospodarczego, które będą podstawą do opracowania planu narodowego na lata do 1975 r.

W toku dyskusji przedzjazdowej wyłonią się na pewno nowe propozycje, nowe rozwiązania ekonomiczne, które pozwolą wybrać w poszczególnych dziedzinach najskuteczniejsze kierunki działania. Wiele z tych kierunków zarysowano w Tezach na zjazd. Wytyczne zawarte w materiałach przedzjazdowych zawierają przede wszystkim takie wskazówki, które zapewniają dalszy wydatniejszy postęp w socjalistycznym uprzemysłowieniu kraju.

Zadaniem głównym musi być skupienie się na takich gałęziach przemysłu, które decydują o rozwoju całej gospodarki narodowej, o postępie techniki i warunkują rozwój eksportu, a więc na przemyśle chemicznym i maszynowym zwłaszcza elektrotechnicznym i elektronicznym.

Różwój produkcji przemysłowej winien stworzyć trwałą bazę do szybkiego rozwoju eksportu zwłaszcza maszyn, urządzeń, artykułów

chemicznych oraz innych wyrobów przemysłowych o wysokiej jakości, nowoczesności i opłacalności. Musi on również zapewnić pełne pokrycie wzrastającej siły nabywczej ludności i coraz lepsze zaopatrzenie rynku w towary o bogatszym asortymencie, wyższej jakości i trwałości.

Główne zadania w rolnictwie na najbliższe lata wytyczają uchwały IX Plenum KC. Przeprowadzona w oparciu o nie analiza rezerw produkcyjnych rolnictwa potwierdziła możliwość przyspieszenia wzrostu jego produkcji.

Szczególnie ważne pozostają następujące zadania:

- intensyfikacja produkcji zbóż, dalsze i szybkie podnoszenie ich plonów i zbiorów, by zapewnić pokrycie potrzeb kraju;
- powiększenie produkcji pasz gospodarskich, przede wszystkim przez lepsze wykorzystanie łąk, pastwisk i upowszechnienie poplonów;
- znaczne powiększenie pogłowia bydła, szczególnie młodego bydła rzeźnego i doskonalenie jego jakości;
- dalszy wzrost pogłowia trzody chlewnej, a przede wszystkim intensyfikacja tuczu trzody w drodze polepszenia jakości i zwiększania udziału mieszanek treściwych w żywieniu, jak również zapoczątkowanie tuczu trzody chlewnej metodami przemysłowymi.

W najbliższych latach wzrosną poważnie zadania PGR i powiększy się stopniowo ich areal. PGR powinny wydatnie powiększyć produkcję i sprzedaż zbóż, ulepszyć gospodarkę paszową, rozszerzyć chów bydła i trzody. Intensyfikacji produkcji rolnej w PGR towarzyszyć musi troska o lepsze wyniki ekonomiczne, stała poprawa efektywności intensyfikacji inwestycji i podnoszenie stopy życiowej ich załóg.

TOWARZYSZE!

Niedługo, bo już w przyszłym roku minie 25 lat od historycznej chwili powstania PKWN-u jako załążka nowej ludowej państwowości polskiej. Ten uroczysty moment oznaczający narodziny Polski Ludowej był przełomowym wydarzeniem w tysiącletniej historii narodu polskiego.

Wielkim i godnym podkreślenia wydarzeniem historycznym, które w sposób nierozzerwalny wiąże się z powstaniem ludowego państwa polskiego, było odzyskanie ziem naszych praopjców nad Odrą, Nysą i Bałtykiem. Dzięki tym historycznym procesom jesteśmy tu, na pięknej ziemi białogardzkiej i wnosimy również poważny wkład do dorobku ogólnonarodowego.

Prawie ćwierćwieczny okres pracy naszego społeczeństwa to okres niedługi, ale jakże pracowity i trudny, a przy tym twórczy i owocny w dziedzinie odbudowy i rozwoju naszego powiatu.

Osiągnięcia nasze są tym bardziej widoczne, bo tereny te należały do najbardziej zacofanych i najslabiej rozwiniętych terenów byłej Rzeszy. Prócz tego przeszła przez nie potężna fala zawieruchy wojennej. Zniszczeniu uległo około 40% całego majątku narodowego, przemysł był zdewastowany w 70%, w gruzach leżały fabryki, zniszczone były maszyny i urządzenia. Zniszczenia w niektórych miastach i miasteczkach Koszalińskiego dochodziły do 80-90%, a wyludnienie sięgało ponad 70%. W takich warunkach zaczynaliśmy trudne dzieło odbudowy.

W ciągu ubiegłych 24 lat osiągnęliśmy dość znaczny jak na warunki naszego powiatu, noszącego charakter rolniczo-przemysłowy — rozwój przemysłu.

Znacznej rozbudowie i modernizacji uległy Białogardzkie Zakłady Garbarskie oraz Parkieciarnia.

Miejscowy zakład Przemysłu Terenowego został również znacznie rozbudowany i wyposażony w nowe obrabiarki.

Także miejscowe Spółdzielnie Pracy rozbudowały znacznie swój potencjał produkcyjny.

Nie ma na terenie naszego powiatu takiego zakładu produkcyjnego, który w latach władzy ludowej odbudowany z ruin i zniszczeń nie byłby systematycznie rozbudowany i modernizowany.

O szybkim i dynamicznym rozwoju naszego potencjału produkcyjnego świadczą niezbitnie cyfry. I tak: jeśli wartość produkcji towarowej według cen zbytu przemysłu kluczowego ogółem wynosiła w roku 1964 — 248 mln zł, to w roku 1967 wzrosła już do przeszło 310 mln zł.

Podobnie przedstawia się sytuacja w Przemysle Terenowym obejmującym — prócz Państwowego Przemysłu Terenowego również spółdzielczość pracy.

Wartość produkcji towarowej tej dziedziny naszego przemysłu według cen zbytu wynosiła w 1964 roku 156 milionów złotych, a w roku 1967 przekroczyła sumę 220 milionów złotych, zaś w 1968 roku wyniesie już ponad 236 milionów złotych.

Dalsze perspektywy szybkiego rozwoju całego przemysłu rysują trzy ostatnie lata realizowanej obecnie 5-ciolatki. Planowana na rok 1968 wartość produkcji towarowej według cen zbytu wyniesie około 620 milionów złotych, a w 1970 roku — zgodnie z założeniami — ma wynieść 677 milionów złotych. Cyfry te najdobitniej świadczą o dynamice rozwoju produkcji przemysłowej naszego powiatu.

Wraz ze wzrostem produkcji wzrosło zatrudnienie w przemyśle, aczkolwiek odbywało się ono znacznie wolniej, niż wzrost produkcji, dlatego, że wraz z rozwojem tej dziedziny naszej gospodarki, postępował naprzód proces jej modernizacji i mechanizacji, a co zatem idzie — wzrastała wydajność pracy.

W roku 1964 ogólne zatrudnienie w przemyśle wynosiło 1860 osób, a w 1967 przekroczyło już 2200 osób.

Procesy zachodzące w całej gospodarce narodowej powodują zmianę struktury zatrudnienia na korzyść robotników wykwalifikowanych oraz pracowników ze średnim i wyższym wykształceniem technicznym.

Jeżeli w roku 1964 procent zatrudnienia robotników wykwalifikowanych w stosunku do ogółu zatrudnionych wynosił 26%, to w roku 1967 przekroczył 27%, a w roku 1970 ma wynieść 29,5%.

Kadra ze średnim wykształceniem technicznym wynosiła w 1964 roku 3,8% do ogółu zatrudnionych, a w 1967 przekroczyła 4,9%.

Procesy te, wypływające z ogólnych tendencji rozwojowych naszego państwa, należy ocenić w sposób jak najbardziej pozytywny. Wzrastające kwalifikacje załóg, powiększająca się grupa inteligencji technicznej — są praktycznymi dowodami, że szczytne hasła partii: „Polska krajem ludzi kształcących się” jest w coraz szerszym i pełniejszym stopniu wcielane w życie.

To wszystko, co działo się na terenie naszego powiatu przez okres minionego czasu, odbywało się pod bezpośrednim kierownictwem naszej partii i przy aktywnym współdziałaniu kolektywów zakładowych, które prowadziły naszą gospodarkę do wyższych i doskonalszych form.

Jeśli dziś z satysfakcją stwierdzić możemy, że w dziedzinie porządkowania gospodarki materiałowej osiągnęliśmy poważne rezultaty, jeśli w dziedzinie organizacji produkcji i wydajności pracy zrobiono już dużo, to jest wynikiem konsekwentnej i owocnej realizacji uchwał plenarnych posiedzeń Komitetu Centralnego i Komitetu Wojewódzkiego.

O coraz lepszej pracy naszych przedsiębiorstw świadczy fakt, że rośnie grupa producentów towarów o wysokim gatunku, cieszących się popytem na rynku wewnętrznym, a nawet trafiających na szczególnie wymagający rynek zagraniczny.

Wartość towarów na eksport w powiecie wzrosła z 15 mln zł w 1964 r. do 48 mln zł w roku 1967, zaś w roku 1970 winna wzrosnąć do kwoty 56 mln złotych.

Nasza Parkieciarnia eksportuje fryzy do Austrii, Czechosłowacji i zamorskiego sąsiada — Szwecji, zaś nasze spółdzielnie pracy wykonują większe partie koszul na eksport między innymi do Stanów Zjednoczonych i Związku Radzieckiego.

Mimo tych widocznych osiągnięć nie wolno nam jednak spocząć na laurach. Jest jeszcze szereg problemów, które wymagają rozwiązania.

Jednym z nich jest niewątpliwie dalsze usprawnienie organizacji produkcji, szczególnie zaś podnoszenie wydajności pracy. Wokół tego ważnego problemu musimy się w dalszym ciągu koncentrować.

Również zagadnienie kosztów produkcji, które kształtują się jeszcze zbyt wysoko, wymaga uwagi i rozpracowania podobnie jak racjonal-

niejsze niż dotychczas wykorzystanie materiałów, szczególnie tych, które nadal wykazują niedobory w ogólnym bilansie materiałowo-surowowym naszego szybko rozwijającego się organizmu gospodarczego.

Na porządku stoi też sprawa nowocześnieści i jakości towarów produkowanych na eksport. Można jednak mieć nadzieję, że przedsiębiorstwa produkcyjne naszego powiatu dotrzymają kroku w walce o dalszy wszechstronny postęp, bo niejednokrotnie już dawały one dowody swej prężności i dojrzałości.

Duże nadzieje wiąże społeczeństwo naszego powiatu z decyzjami lokalizacji na naszym terenie zakładu elektronicznego RAWAR oraz Fabryki Płyt Pilśniowych i Wiórowych w Karlinie, których docelowe zatrudnienie przekroczy 1500 osób. Pełne uruchomienie tych zakładów przewiduje się w latach 1970—71. Niewątpliwie powiat nasz zyska na tym bardzo dużo tym bardziej, że zakłady te ze względu na profil przysporzą nam dość znaczną grupę inteligencji technicznej i zatrudnią większą ilość kwalifikowanych robotników, w tym pewną ilość kobiet, przyczyniając się do dalszego ożywienia naszego terenu.

W minionym okresie państwo ludowe łożyło również znaczne środki na budownictwo mieszkaniowe.

W latach 1964—67 uzyskaliśmy efekty w postaci 10 budynków o 1600 izbach.

Uzyskano je dzięki inwestycjom wyrażającym się sumą 42 mln zł. Również ostatnie trzy lata realizowanej obecnie 5-latki przewidują uzyskanie efektów w ilości 7 budynków o 1300 izbach. Będą one uzyskane dzięki inwestycjom przekraczającym sumę 37 mln zł. Zamierzenia w zakresie budownictwa mieszkaniowego obejmują również budownictwo spółdzielcze, które w naszych warunkach rozwija się stosunkowo szybko mimo, że nie nadąża za potrzebami.

Rosnące potrzeby w zakresie budownictwa mieszkaniowego stawiają przed nami szereg pilnych zadań, których realizacja jest wyłącznie możliwa przy jeszcze szybszym rozwoju spółdzielczości mieszkaniowej i przy racjonalnym podejściu do problemu mieszkaniowego całego naszego społeczeństwa, szczególnie ludzi młodych, wkraczających w wiek produkcyjny i noszących się z zamiarem założenia własnego ogniska rodzinnego.

Tylko przy wydatnej pomocy społeczeństwa ten trudny, jakże ważny problem może być rozwiązany w sposób pozytywny.

O tym, jakie wielkie ciężary ponosi państwo na utrzymanie w stanie użyteczności administrowanej przez rady powierzchni mieszkaniowej — świadczą cyfry. Nakłady na remonty kapitalne, a więc nie uwzględniając nakładów na remonty bieżące — wynosiły w latach 1964—1967 28 mln zł, a zamierzenia planowe w tym zakresie na trzy ostatnie lata bieżącej 5-ciolatki przewidują nakłady w granicach 23.350 tys. zł.

Poważne nakłady państwa na inwestycje i kapitalne remonty wymagają jak najbardziej gospodarnego zużycia tych środków, co jest w znacznym stopniu uzależnione od właściwej pracy przedsiębiorstw remontowo-budowlanych, które mają na odcinku usprawnienia wykonawstwa robót jeszcze wiele do zrobienia. Organizacja pracy na budowach, sprawa wydajności pracy, co wiąże się ściśle z zabezpieczeniem odpowiedniego frontu robót, a także sprawy materiałowe, wymagają bardziej odpowiedzialnego ich potraktowania przez kierownictwo i kolektywy zakładowe tych przedsiębiorstw. Musimy dostrzegać cały szereg ujemnych zjawisk występujących na budowach, które w konsekwencji przyczyniają się do tego, że bezusterkowe i terminowe przeprowadzenie budowy należy jeszcze niestety do rzadkości.

W tych kilku zaledwie zdaniach zawarty jest ogólny kierunek działania dla kierownictwa administracyjnego i społeczno-politycznego naszych postępujących stale naprzód przedsiębiorstw remontowych i budowlanych.

Przytoczone w referacie cyfry i uwagi dobitnie świadczą o tym, że gospodarując na ziemiach, które wróciły do macierzy — staramy się w sposób jak najbardziej racjonalny i wszechstronny rozwijać ich ekonomikę i powiększać wkład mieszkańców tych ziem w ogólnonarodowe dzieło budownictwa socjalistycznego.

Nasz wielki wysiłek w dziedzinie ożywienia ziemi białogardzkiej nie ogranicza się wyłącznie do poczynań na polu gospodarczym.

Zagadnienia dotyczące zapewnienia jak najlepszej opieki lekarskiej dla mieszkańców naszego powiatu były od pierwszej chwili w centrum uwagi władz administracyjnych i społeczno-politycznych.

W chwili obecnej ponad 65% ludności korzysta z pomocy i opieki lekarskiej.

Każdy następujący po sobie rok był okresem dalszego usprawnienia pracy służby zdrowia na terenie naszego powiatu. Szczególną poprawę notujemy na odcinku lecznictwa otwartego, w którym wzrosła ilość gabinetów specjalistycznych, a stałe podnoszenie kwalifikacji lekarzy i personelu pomocniczego przyczyniło się do dalszego podniesienia jakości świadczonych usług lekarskich.

W roku 1968 lecznictwo naszego powiatu dysponuje 32 lekarzami medycyny, 11 lekarzami dentydami, posiada dwie przychodnie, 4 ośrodki zdrowia, 4 punkty felcerskie, 1 izbę porodową, żłobek dzielnicowy, Szpital Powiatowy.

Z tych kilku cyfr wynika, że powiat białogardzki posiada dostatecznie liczną kadrę lekarską, która — korzystając z realnych możliwości — podwyższa swe kwalifikacje.

Z uznaniem podkreślić można, że środowisko wiejskie otrzymało nowy ośrodek zdrowia w Buczku, co niewątpliwie znacznie poprawi opiekę

lekarską nad ludnością wiejską i pracownikami licznych w tym rejonie PGR-ów.

Zagadnienie opieki zdrowotnej nad załogami PGR-ów, szczególnie tych, które są dość znacznie oddalone od miejscowości, w których są ośrodki zdrowia, wymaga odrębnego potraktowania.

Poczynania kierownictwa służby zdrowia winny iść w kierunku częstszego docierania do tych miejscowości w celu przebadania załóg.

Sygnalizowany tu problem otwiera wspaniałe pole do społecznego działania lekarzy, którzy w ten sposób mogliby uczcić zbliżające się 25-lecie Polski Ludowej, tym bardziej, że kierownictwo PGR już niejednokrotnie tę sprawę wysuwało.

Omawiając okres ubiegłych lat na ziemi białogardzkiej nie sposób nie wspomnieć o oświacie i kulturze.

Przemiany dokonujące się nieprzerwanie na tym odcinku, mają swe głębokie źródła w istocie i charakterze przemian ekonomiczno-społecznych zapoczątkowanych w pamiętnym 1944 roku.

Na przestrzeni ostatnich lat szerzej rozwinęły swą działalność domy kultury, świetlice i biblioteki.

Nasze księgozbiory wzbogaciły się o dalsze pozycje i rozporządzają już liczbą 87 tys. woluminów.

Obecnie mamy we wszystkich gromadach biblioteki oraz 84 punkty biblioteczne.

Zmienia się wyposażenie świetlic. Z roku na rok stają się one coraz estetyczniejsze.

Cieszyć nas musi również zwiększająca się ilość klubów w PGR i na wsi, które stwarzają okazję do kulturalnego spędzenia czasu po całodziennej i wyczerpującej pracy, przy telewizorze, kawie, lekturze lub grze.

Z roku na rok szkolnictwo nasze może poszczycić się coraz lepszymi wynikami nauczania i wychowania.

Niewątpliwie ma to swe źródła w faktach, że w latach 1964—1966 doprowadzono do końca reformę w szkołach podstawowych, że kadra nauczycielska naszego powiatu systematycznie dokształca się i podnosi swe kwalifikacje. (W chwili obecnej na 520 nauczycieli, 37 posiada studia wyższe, 220 ukończone SN, a 57 uczy się zaocznie w różnych uczelniach.

Z zadowoleniem stwierdzamy stałą poprawę wyników dydaktyczno-wychowawczych oraz dalszy postęp w pracy ideowo-wychowawczej. Ponad 50% nauczycieli to członkowie naszej Partii.

W minionym okresie kosztem 23 mln złotych zbudowano i oddano do użytku 5 szkół z ilością 45 izb uczelnianych.

Plan gospodarczy na lata 1968/70 zakłada budowę dalszych 5-ciu szkół o 36 izbach lekcyjnych za sumę 15 mln zł.

Wcielanie w życie reformy szkolnej wymaga jednak jeszcze lepszego przygotowania szkół do trudnych i odpowiedzialnych zadań, które będą kolejnym etapem realizacji wielkiej rewolucji kulturalnej warunkującej dalszy wszechstronny postęp we wszystkich dziedzinach naszego życia.

Znaczne osiągnięcia w swej pracy mają organizacje młodzieżowe. Przewadzą one swą działalność w kierunku szerzenia oświaty rolniczej i pracy kulturalno-oświatowej.

Młodzież skupiona w ZMS i ZMW organizuje szereg szkoleń, konkursów i godziwych rozrywek, rozwijających pracę ideowo-wychowawczą w środowisku młodzieżowym.

Poważne zadania w wychowaniu młodego pokolenia spełnia ZHP. Ta masowa organizacja skupiająca w swych szeregach około 2.700 harcerzy wypracowała szereg ciekawych form pracy wychowawczej i szkoleniowej.

Organizacje młodzieżowe ze względu na rolę jaką spełniają, muszą nadal być w centrum naszej uwagi.

Naczelnym więc zadaniem jest zapewnienie prawidłowego partyjnego kierownictwa ruchem młodzieżowym.

Mówiąc o osiągnięciach naszego powiatu nie sposób jest pominąć tak ważnej dziedziny gospodarczej jaką jest rolnictwo białogardzkie.

W wyniku decyzji i uchwał naszej Partii oraz pomocy Państwa, zdolni byliśmy zagospodarować rolniczo wciąż to nowe połacie ziemi, nie mające do tej pory trwałego właściciela. Obserwujemy ciągle proces stabilizacji wsi indywidualnej co jest niewątpliwie dowodem zaufania chłopca do naszej polityki rolnej. Poważny wpływ na dalszą stabilizację wsi wywarły uchwały IX Plenum KC naszej Partii.

Dokonano całkowitej klasyfikacji gleb oraz przeprowadza się regulację wsi, co ma duży wpływ na angażowanie własnych środków przez rolników w budownictwo mieszkaniowe i inwentarskie, oraz na zakup maszyn i narzędzi rolniczych.

Wyrazem tego jest pobudowanie w latach 1964—67 122 budynków oraz wyremontowanie 2.010 różnego rodzaju budynków na wsi. Najwięcej inwestycji budowlanych zrealizowano we wsiach: Zwartowo, Daszewo, Dębczyno, Rogowo i Białogórzyno. Te wsie prawie całkowicie uporządkowano i powinny stać się one żywymi przykładami obywatelskiej i społecznej postawy chłopca białogardzkiego. Przykłady te, winniśmy upowszechniać i propagować wśród wszystkich chłopów naszego powiatu.

Poważny postęp notujemy w państwowych gospodarstwach rolnych, które dzięki ciągłemu wzrostowi środków produkcji stają się głównymi ośrodkami intensyfikacji produkcji rolnej.

Na przestrzeni minionych lat rozwiązaliśmy w bardzo poważnym stopniu problem kadr kierowniczych. Spośród 30 dyrektorów PGR, 16 posiada wykształcenie wyższe, 11 średnie oraz 3 podstawowe posiadający dużą praktykę. Pełniący funkcję zastępców dyrektorów, 4 towarzyszy posiada wykształcenie wyższe, a 1 średnie. Wśród specjalistów 2 posiada wykształcenie wyższe, a 25 średnie. Poza tym 2 dyrektorów i 3 zootechników uzupełnia wykształcenie na Wyższych Szkołach Rolniczych. Ponad 70% ogólnej liczby dyrektorów to członkowie Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. Poważny wzrost zatrudnienia kadr inżyniersko-technicznych w naszych PGR-ach, jest efektem podejmowania pracy przez absolwentów WSR i techników rolniczych.

Coraz większa liczba państwowych gospodarstw rolnych legitymuje się wysoką produkcją oraz nowoczesnymi metodami pracy. Pozwoliło to bardzo poważnie powiększyć wartość produkcji towarowej netto. Dla przykładu przedstawiamy kilka wskaźników charakteryzujących postęp w produkcji:

a) Produkcja towarowa netto w roku gospodarczym 1964/65 wynosiła 76.343 tys. zł, a w roku 1967/68 już 115.068 tys. zł.

b) Poważnie wzrosła produkcja towarowa netto w przeliczeniu na 1-go pracownika — w roku 1964/65 wynosiła 29.061 zł, w roku 1967/68 wynosiła 45.510 zł.

Jest to wyrazem wzrostu wydajności pracy w oparciu o nowoczesny sprzęt i maszyny rolnicze.

c) Systematycznie wzrastają zarobki pracowników i tak:

w roku 1964/65 1 pracownik zarabiał w ciągu roku 17.025 zł, w roku 1967/68 1 pracownik zarabiał w ciągu roku 19.561 zł.

Notujemy bardzo poważny wzrost wydajności z 1 ha w roku 1967/68 w stosunku do roku 1964/65.

- a) wydajność zbóż z 1 ha wzrosła o 6 q
- b) wydajność rzepaku „ o 11,2 q
- c) wydajność ziemniaków „ o 8 q

Wobec wzrostu wydajności 4 zbóż z 1 ha, podnosiła się ilość dostarczanego zboża dla państwa. W roku gospodarczym 1964/65 dostarczono ogółem z powiatu 12.646 ton zbóż konsumpcyjnych. W roku 1967/68 dostarczono natomiast 18.937 ton w tym: 12.391 ton z PGR nie licząc zboża nasiennego i paszowego, co stanowi 67% dostaw z gospodarki całkowitej.

Średnia wydajność 4 zbóż w powiecie wzrosła z 15,2 q w roku 1964/65 do 22,3 q w 1967/68 roku. Jest to znaczny wzrost produkcji towarowej zbóż, przy czym PGR stały się w naszych warunkach głównym dostawcą zbóż do magazynów państwowych.

W dalszym ciągu notujemy wzrost wydajności jednostkowej w produkcji zwierzęcej i to zarówno w PGR jak też i w gospodarstwach indywidualnych.

Poważną pomocą we wzroście produkcji zwierzęcej są dostawy pasz treściwych pochodzenia przemysłowego. Jednakże żywienie inwentarza nie może opierać się na wysokobiałkowych paszach treściwych. Należy więc zaopatrywać inwentarz w pasze podstawowe jak: okopowe, pastewne, siano, kiszonki oraz zielonki i pastwiska w okresie letnim.

Dużą rezerwę paszową w naszych warunkach stanowią w dalszym ciągu trwałe użytki zielone. Wobec tego z roku na rok przeznaczają się coraz większe sumy na melioracje i zagospodarowanie łąk i pastwisk.

Oddzielny rozdział produkcji rolnej naszego powiatu stanowi uprawa ziemniaków. Pomimo rozwoju suszarnictwa zielonek i ziemniaków, problem produkcji ziemniaków sadzeniaków na kraj i eksport nie traci na aktualności.

Odbiorcami zagranicznymi naszego sadzeniaka są: Rumunia, Czechosłowacja, NRD, Węgry, Włochy, Maroko, Liban, Francja i Brazylia. O ile w roku 1964/65 wysłaliśmy tam 505 ton ziemniaków sadzeniaków to w roku 1967/68 713 ton.

Jeżeli natomiast chodzi o eksport ziemniaków jadalnych to lista odbiorców zagranicznych powiększa się o takie kraje jak: Jugosławia, Urugwaj, Cejlon, Algieria, Chile, Berlin Zachodni, Hiszpania, Holandia, Austria, Islandia i Portugalia. W roku 1964/65 wysłaliśmy tam 3.705 ton ziemniaków, a w roku 1967/68 5.355 ton.

Jedną z przyczyn pozwalającą na osiągnięcie dużego postępu produkcji roślinnej była decyzja Partii i Rządu o konieczności systematycznego odnawiania materiałów siewnego i sadzeniakowego przez rolników. Obecnie wymiana zbóż objętych jest 100% gospodarstw chłopskich w 3-letniej rotacji.

W celu unowocześnienia naszego rolnictwa, państwo przeznaczają coraz większe kwoty na budownictwo mieszkaniowe i inwentarskie, na ulepszenie i uzupełnienie bazy technicznej, która jest czynnikiem decydującym w rozwoju produkcji rolnej i jej rentowności.

Nakłady inwestycyjne w latach 1964/67 wynosiły w PGR ogółem: 174.771 tys. zł — plan na rok 1968 wynosi 58.441 tys. zł. W tym: na budownictwo — 89.163 tys. zł. Plan na 1968 rok 32.621 tys. zł. Z tego na budownictwo mieszkaniowe wydano 25.762 tys. zł. Plan na 1968 r. 6.822 tys. złotych i na budownictwo inwentarskie 20. 208 tys. zł, a plan na 1968 r. przewiduje wydatkować 13.255 tys. zł.

Pomimo zwiększonych nakładów inwestycyjnych odczuwa się w dalszym ciągu brak mieszkań i budynków socjalno-bytowych w państwowych gospodarstwach rolnych. Konieczną jest więc tutaj zmiana w kie-

runkach inwestowania na korzyść wspomnianych potrzeb, przeznaczając w przyszłych planach inwestycyjnych większy procent przydzielonych limitów.

W ostatnich latach notujemy dalszy postęp w wyposażeniu bazy traktorowo-maszynowej w rolnictwie naszego powiatu.

Państwowe gospodarstwa rolne posiadają już: 440 sztuk traktorów, 70 kombajnów zbożowych, 56 kombajnów ziemniaczanych, 18 suszarni fluidyzacyjnych do zboża oraz kilkaset maszyn niezbędnych w produkcji.

Jednakże i tutaj następuje brak wysoko wydajnych silosokombajnów, prasozbieraczy, ścinaczy zielonek, samozaladowczych i wyładowczych przyczep itp. Mając jednak na uwadze rozwój przemysłu maszynowego na rzecz rolnictwa, potrzeby te w najbliższych latach winny być zaspokojone.

Podsumowując dorobek rolnictwa naszego powiatu nie sposób pominąć działalności kółek rolniczych.

Istnieje ich bowiem w powiecie 52, zrzeszając 1.981 rolników.

W 54 Kołach Gospodyń Wiejskich zrzeszonych jest 1.378 kobiet.

Jest to więc organizacja masowa, mająca za zadanie nie tylko wdrażanie postępu technicznego na wsi, ale i wychowawcze oddziaływanie w kolektywie.

Kółka Rolnicze mają w posiadaniu 128 zestawów traktorowych oraz 4 kombajny zbożowe. Dla udoskonalenia obsługi producentów i właściwej eksploatacji maszyn zorganizowano w latach 1964/68 — 4 międzykółkowe bazy maszynowe.

Niezależnie od tego, chłopi posiadają kilkadziesiąt traktorów i maszyn towarzyszących nabytych indywidualnie. Działalność gospodarcza w kółkach rolniczych i MBM-ach ulega stopniowej poprawie, czego wyrazem jest wzrastający wynik ekonomiczny oraz jakość świadczonych usług.

Zmienia się więc obraz życia na wsi, które staje się coraz to lepsze.

Możemy bez przesady stwierdzić, że gałąź gospodarki narodowej jaką jest rolnictwo zyskało na znaczeniu dzięki zainteresowaniu tym problemem Partii i Rządu.

IX Plenum KC PZPR nakreśliło zadania w zakresie dalszego rozwoju produkcji rolnej, a w szczególności przyspieszenie wzrostu produkcji żyta i pasz oraz wykorzystanie istniejących rezerw na wsi indywidualnej w PGR.

Problematyka rozwoju PGR została omówiona w szczególności na trzeciej krajowej naradzie pracowników PGR.

W/g opracowanych programów przewiduje się likwidację deficytu zbożowego w kraju do roku 1970/71. Do tego okresu wszystkie państwowe gospodarstwa rolne winny zamknąć końcowy wynik zyskiem. Jest to zadanie niełatwe, lecz możliwe do realizacji.

Już w roku gospodarczym 1967/68 PGR powiatu Białogard po raz pierwszy w historii osiągnęły zysk w wysokości 5.698 tys. zł, z chwilą gdy w roku 1964/65 dały deficyt w wysokości 13.631 tys. zł. Jest to postęp niewątpliwy bo o 19.329 tys. zł, lecz jednak pozostaje wiele do zrobienia.

Mając na uwadze wzrost środków produkcji, dopływ kadry fachowej oraz zainteresowanie załóg PGR, spodziewać się należy, że zadania te zostaną wykonane. Pozytywną rolę jak wykazało doświadczenie, odgrywa tutaj fundusz premiowy, który przedłużono na następne 3 lata, co stanowi istotny wpływ na wzrost produkcji jednostkowej.

Mamy poza tym poważne zadania do wykonania w dziedzinie intensyfikacji produkcji w gospodarstwach indywidualnych.

Realizując pierwszy etap Uchwały IX Plenum KC PZPR, wykryto szereg niewykorzystanych możliwości w rolnictwie. Naszym zadaniem jest wykorzystać je, stwarzając odpowiednie ku temu możliwości.

Osiągnięty postęp w pełni potwierdza słuszność naszej polityki. Polega ona na rosnącym zaopatrzeniu wsi w niezbędne środki produkcji, kształtowaniu korzystnych ekonomicznych warunków rozwoju rolnictwa, szerokim wdrażaniu postępowych metod w oparciu o rozbudowany system usług produkcyjnych, pomocy fachowej i oświaty rolniczej, na planowym modernizowaniu produkcyjnej bazy rolnictwa przy stale rosnących nakładach inwestycyjnych.

Sprawy te leżą w centrum zainteresowania powiatowej instancji partyjnej oraz zainteresowanych instytucji i przedsiębiorstw działających na korzyść rolnictwa.

Jesteśmy przekonani, że przy wzroście środków produkcji, dalszym przyplynie kadry fachowej będziemy w stanie wykorzystać wszystkie rezerwy produkcyjne co w efekcie doprowadzi do wysokiej intensywności produkcji.

TOWARZYSZE!

Obecnie w fabrykach, PGR-ach, na wsi oraz na budowach podejmowane są przez ludzi pracy naszego powiatu zobowiązania, czyny produkcyjne i społeczne. Liczne obchody rocznicowe stworzyły bowiem dogodną okazję do ich podejmowania, a zbliżający się V Zjazd naszej Partii — wpłynął mobilizująco na społeczeństwo powiatu białogardzkiego w tym zakresie.

Do chwili obecnej zarejestrowano ponad 156 czynów i zobowiązań produkcyjnych opiewających na sumę ponad 45 mln zł. Dotychczas wykonano czyny i zobowiązania na kwotę 20 mln zł.

Spośród zgłoszonych do tej pory deklaracji, na szczególne wyróżnienie zasługują zobowiązania podjęte przez pracowników PKP, zakładu RAWAR, Przedsiębiorstwa „Las”, Przemysłu Terenowego, MPGK i młodzieży Szkół Zawodowych.

W podejmowaniu czynów społecznych i produkcyjnych i ich realizacji należy wyróżnić duże zaangażowanie pracowników POM-ów w Karlinie i Tychowie oraz niektóre PGR-y np. Tychowo.

Wydłużający się rejestr czynów obejmuje kółka rolnicze, Koła Gospodyń Wiejskich, a także indywidualnych obywateli.

Świadczą one o ofiarności społeczeństwa powiatu białogardzkiego.

Wszelkie procesy zachodzące w powiecie białogardzkim wiążą się w sposób nierozzerwalny z powstaniem i rozwojem białogardzkiej organizacji partyjnej.

W omawianym okresie główne wysiłki naszej instancji i organizacji partyjnej skoncentrowane były na rozwiązywaniu podstawowych zadań politycznych, gospodarczych, kulturalnych i oświatowych wynikających z uchwał Komitetu Centralnego i Komitetu Wojewódzkiego.

Nasza uwaga koncentrowana była przede wszystkim na walce o jedność ideowo-polityczną i organizacyjną, na stałym umacnianiu więzi z masami, na aktywizacji i podnoszeniu poziomu pracy politycznej, na pogłębianiu i rozszerzaniu procesu demokratyzacji naszego życia.

Znacznie wzrosła aktywność powiatowej organizacji. Świadczy o tym przebieg wymiany legitymacji partyjnych i wybory do władz KG i POP, a także trwająca obecnie kampania przedzjazdowa.

Zebrania sprawozdawczo-wyborcze w podstawowych organizacjach partyjnych, jak również zebrania ogólnogromadzkie przebiegały w atmosferze poczucia odpowiedzialności za losy wsi, PGR, zakładu pracy czy gromady.

Pozytywnym zjawiskiem jest wzrost roli i znaczenia komitetów gromadzkich, które w ostatnim czasie przejawiają znaczną aktywność i czują się w większym stopniu samodzielne i bardziej odpowiedzialne za losy gromady, za stan pracy partyjnej.

Trzeba z uznaniem stwierdzić, że ostatnie kampanie wymiany legitymacji partyjnych i sprawozdawczo-wyborcza, a także dyskusja przedzjazdowa — przebiegają pod współkierownictwem komitetów gromadzkich.

W wyniku ubiegłej kampanii sprawozdawczo-wyborczej wybrano do władz najbardziej ofiarnych i odpowiedzialnych towarzyszy.

Można by obiektywnie stwierdzić, że na odcinku gospodarki wewnątrzpartyjnej, systematyczności odbywania zebrań, frekwencji na nich, a także opłacalności składek oraz pracy partyjnej nastąpiła widoczna poprawa.

W sposób prawidłowy rozwija się również białogardzka organizacja partyjna, przyjmując w swe szeregi przodujących robotników, chłopów i inteligencję pracującą.

W bieżącym roku przyjęliśmy w szeregi partii ogółem 242 kandydatów, w tym 68 robotników, 40 robotników rolnych, 57 chłopów i 77 pracowników umysłowych.

Dotychczasowy przebieg kampanii przedzjazdowej na terenie naszego powiatu jest zgodny z planem. Każda organizacja partyjna odbyła dwa zebrania, na których zapoznano się z Tezami na zjazd Partii opracowane plan działania oraz wybrano delegatów na Konferencję Powiatową.

Pierwszą turę zebrań otwartych poświęconych problematyce zjazdowej odbyliśmy na przestrzeni 2 tygodni, a więc w stosunkowo krótkim czasie przy frekwencji dochodzącej do 78%. Fakty te świadczą pozytywnie o aktywności naszej organizacji jeśli się zważy, że zebrania wypadły w okresie nasilonej kampanii żniwnej.

Wiejskie i PGR-owskie organizacje partyjne dyskutowały nad Tezami z udziałem członków sojusznicznych stronnictw politycznych oraz bezpartyjnych i młodzieży.

Pozytywnie oceniamy zaangażowanie aktywu powiatowego, który w sposób odpowiedzialny potraktował ostatnie pilne zadanie obsługi zebrań przygotowując się do nich sumiennie i wykazując w swych referatach te problemy, które w sposób szczególny dotyczą zainteresowanych środowisk.

Również KG — podobnie jak w czasie ostatniej kampanii sprawozdawczo-wyborczej — stanęły na wysokości zadania i w sposób właściwy współuczestniczyły w kierowaniu tą ważną akcją.

Dotychczas w dyskusji nad Tezami wzięło udział 454 towarzyszy, którzy wysunęli 49 konkretnych wniosków.

Dyskusja dotyczyła w szczególności:

— w mieście — zwiększenie wydajności pracy przez poprawienie jej organizacji, wprowadzenia usprawnień technicznych i racjonalizację produkcji, a także dalszą poprawę jakości produkcji, obniżenia kosztu jednostkowego, oszczędności materiałów oraz podniesienia dyscypliny pracy.

W wypowiedziach swych towarzysze nawiązywali do wniosków wypracowanych w dyskusji dotyczącej uchwał V i XI Plenum KC rozliczając się zarazem z dotychczasowej ich realizacji.

W środowisku wiejskim w dyskusji przewijały się problemy IX Plenum KC, a za tym sprawy dotyczące zwiększenia wydajności plonów z jednego ha, potrzeby stosowania zabiegów agro- i zootechnicznych oraz zaopatrzenia wsi w nawozy sztuczne.

Zastanawiano się również nad dalszym wzrostem produkcji zwierzęcej. Dyskutowano też o dalszym zagospodarowaniu Państwowego Funduszu Ziemi przez PGR oraz kółka rolnicze, a na wsiach indywidualnych często podejmowano problem gospodarstw ekonomicznie podupadłych oraz sprawę przyspieszenia procesu odbudowy zagród chłopskich.

Wiele miejsca poświęcono w dyskusji usprawnieniu pracy GRN, służby rolnej oraz instytucji współpracujących z rolnictwem, które w wielu wypadkach jeszcze postępują z rolnikami zbyt biurokratycznie i nie liczą się z ich cennym czasem.

W PGR-ach dyskutowano sprawy podniesienia wydajności z ha, usprawnienia zaopatrzenia w części zamienne do kombajnów, traktorów i maszyn.

Nie pominięto również spraw socjalno-bytowych szczególnie zaś budowy i remontów mieszkań oraz zaopatrzenia w opał, wysuwając pod adresem związków zawodowych szereg wniosków zmierzających do dalszego rozwoju życia kulturalno-oświatowego.

Zwrócono również uwagę na konieczność zdecydowanej walki z lekceważącym stosunkiem do mienia społecznego i z przejawami marnotrawstwa i nadużyć.

Na zebraniach POP aprobowano proponowane w statucie zmiany zmierzające do podwyższenia statutowych wymogów w stosunku do zgłaszających chęć wstąpienia do partii oraz zwiększenia odpowiedzialności POP za jej prawidłowy rozwój. Pozytywnie również ustosunkowano się do propozycji zwiększenia kompetencji KG.

Obecni na zebraniach żywo interesowali się sytuacją międzynarodową, przemianami w Czechosłowacji, wojną w Wietnamie, wydarzeniami na Bliskim Wschodzie oraz dawali wyraz niepokojowi z powodu wzrostu agresywności amerykańskiego i zachodnio-niemieckiego imperializmu. Wszyscy członkowie partii w sposób jednoznaczny zaaprobowali słuszną pomoc, z pomocą wojskową włącznie, jaką państwa socjalistyczne udzieliły bratniemu narodowi czechosłowackiemu.

Powracano w wypowiedziach do wydarzeń marcowych potępiając demagogów i współczesnych rewizjonistów, sprawców antysocjalistycznych wydarzeń w kraju. Wiele uwagi poświęcano postawie ideowo-politycznej członków i kandydatów partii, czujności oraz potrzebie rozwijania rzeczowej krytyki.

W sumie dyskusja nacechowana była troską o dalsze umocnienie sił i wpływów partii, o usprawnienie produkcji i wyeliminowanie z naszego życia szeregu niedomagań hamujących dalszy wszechstronny rozwój naszej ekonomiki.

Mimo tej pozytywnej oceny działalności partyjnej należy zauważyć, że olbrzymie zadania wynikające z Tez Komitetu Centralnego wymagają

coraz bardziej świadomego i efektywnego działania całego społeczeństwa pod kierownictwem naszej partii.

Stąd wzrastające wymogi dalszego rozwoju działalności ideowo-wychowawczej dla każdej POP, KG oraz dla naszej instancji.

Zbliżający się V Zjazd będzie przeglądem sił i dorobku partii. A każdy z nas na pewno pragnie, by dorobek ten był jak największy, by było jak najmniej braków i niedomagań.

Stoi więc przed nami przede wszystkim dalsze, twórcze rozwijanie zapoczątkowanej dyskusji nad Tezami zjazdowymi.

W tym celu do zjazdu należy odbyć zebranie POP dla szczegółowego omówienia tez, a tam gdzie jeszcze tego nie uczyniono wypracowania w oparciu o nie zadań dla poszczególnych organizacji i każdego członka partii.

Właściwa dyskusja w partyjnych organizacjach może rozwinąć się jedynie wówczas, jeżeli będzie kierował nią odpowiednio przygotowany aktyw. Dlatego aktyw ten należy systematycznie szkolić, a na najbliższym spotkaniu zapoznać go z kierunkami rozwoju powiatu na lata 1967—70.

W wyniku prac przedzjazdowych, wzrostu aktywności i ogólnego ożywienia politycznego winniśmy osiągnąć:

- umocnienie dyscypliny partyjnej wyrażającej się w czynnej pracy każdego członka w organizacji partyjnej i życiu partii,
- poważny wzrost szeregów partyjnych,
- terminowe opłacanie składek partyjnych,
- całkowite uporządkowanie gospodarki partyjnej.

W tym okresie, winniśmy wyjątkowo wiele uwagi poświęcić rozbudowie partii przyjmując w jej szeregi głównie robotników i robotników rolnych, chłopów, kobiety i młodzież, nauczycieli oraz inżynierów i techników, od postawy których zależy postęp i poziom naszej gospodarki.

Dla ogarnięcia dyskusją całego społeczeństwa powiatu należy organizować otwarte zebrania partyjne i inne formy kontaktów kierownictwa i aktywu partyjnego, państwowego i gospodarczego w różnych środowiskach.

Celem tych różnorodnych form pracy ze społeczeństwem jest wykorzystanie inicjatywy i doświadczenia najszerzych rzesz ludzi pracy.

W pracach z chłopami na wsi powinniśmy zacieśnić szeroką współpracę z kołami ZSL. Dlatego też należy w dalszym ciągu inicjować organizowanie wspólnych zebrań partyjno-ZSL-owskich.

Niezmiernie ważnym i ekonomicznie uzasadnionym w działaniu organizacji partyjnej, organów władzy państwowej, organizacji społecznych, związków zawodowych — jest rozwijanie szeroko zakrojonej inicjatywy produkcyjnych czynów zjazdowych, które obok efektów ekonomicznych, mają również swoje wielkie znaczenie społeczno-wychowawcze.

Ponieważ ruch ten dotychczas nie ma charakteru w pełni masowego, należy na specjalnych naradach aktywu partyjnego, rad narodowych i związkowych, z udziałem innych zainteresowanych organizacji — ocenić dotychczasowy przebieg podejmowanych zobowiązań zjazdowych i wypracować zadania dla upowszechnienia i rozszerzenia tego ruchu.

Więcej uwagi musimy zwrócić na spropagowanie ruchu na rzecz budowy szkół i internatów. Dołożmy starań, by nasz powiat do dnia 11. XI. br. swoje zadania w tym zakresie wykonał w całości.

Do rozszerzenia tej pracy należy włączyć Komitety Frontu Jedności Narodu, rady narodowe i szeroki aktyw nauczycielski.

Wiele pomocy winniśmy udzielić organizacjom młodzieżowym i kobiecym w aktywnym ich włączeniu do dyskusji i prac przedzjazdowych. Trzeba zapewnić udział aktywu tych organizacji w organizowanych naradach i zebraniach poświęconych studiowaniu materiałów XII Plenum Komitetu Centralnego. Organizować spotkania byłych działaczy KPP ze społeczeństwem, a szczególnie z młodzieżą, na których zapozna się ona z historią Polski Ludowej oraz bieżącymi zadaniami partii.

Naczelnym i niesłabnącym w swej aktywności problemem życia partii — jest wzmożenie tętna pracy ideologicznej i podniesienie prężności politycznej szeregów partyjnych.

Polityczne i ideowe wychowanie kandydatów i nowych członków partii, wdrażanie ich do aktywnej działalności społeczno-politycznej, przydział konkretnych zadań partyjnych, wymaganie wzorowego wywiązywania się z obowiązków zawodowych — oto jedno z naczelných zadań każdej naszej organizacji i instancji partyjnej.

Wierzmy głęboko, że bogaty materiał zawarty w tezach na V Zjazd będzie gruntownie przestudiowany i przyswojony przez wszystkich członków i kandydatów białogardzkiej organizacji partyjnej, a także przez społeczeństwo ziemi białogardzkiej.

Wierzmy, że kampania przedzjazdowa przyczyni się do jeszcze większego zaktywizowania białogardzkiej organizacji partyjnej, że uczyni ją jeszcze bardziej prężną i przygotuje do konsekwentnego wcielania w życie uchwał V Zjazdu naszej Partii.

NOTATKI

Książka przyjęta i wpisano
ds. [illegible] - poz. 1.187
data 3.03.92 podpis [signature]

191-

BIBLIOTEKA
W. ARCHIWUM
PAŃSTWOWEGO
w Koszalinie

3782